

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18Co/110/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112233264
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8112233264.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobcov 1/ J. W. X., nar. XX.X.XXXX, bytom W., B. XXXXX/XXA, 2/ B. A., rod. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom L., XXX SW XXXTH PL, N. W., G. XXXXX-XXXX, právne zastúpená v konaní žalobcom v 1/rade, žalobca v 1/ rade zastúpený PUCHALLA, SLÁVIK & partners, s.r.o., Kmeťova 24, Košice, proti žalovaným 1/ B. W., B., N.h XXXX/X, W., 2/ V. S. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., N. XXXX/X, obaja zastúpení Peter Farkaš, advokátska kancelária spol. s r.o., Jahodová 6748/8, Prešov, o vydanie veci a bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcov v 1/ a 2/ rade proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 10C/366/2012-104 zo dňa 23.01.2015 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Nepriznáva účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh a priznal žalovaným v 1/ a 2/ rade náhradu trov konania vo výške každému z nich po 832,49 eur, ktoré zaviazal zaplatiť žalobcov v 1/ a 2/ rade spoločne a nerozdielne k rukám ich právneho zástupcu v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v dedičskom konaní po nebohej poručiiteľke je sporné, či do aktív dedičstva patria hnutelné veci ako aj finančné prostriedky, ktoré sú predmetom tohto konania. Táto skutočnosť je dôvodom, kedy môže byť podaná žaloba mimo dedičského konania a to tak počas prebiehajúceho dedičského konania o dedičstve ako aj po jeho skončení. Legitimovanými osobami na posúdenie žaloby sú účastníci konania o dedičstve. V konaní, ktoré má charakter sporového konania sa žalobou možno domáhať určenia, že poručiiteľ v čase smrti bol vlastníkom veci a to s cieľom vyriešiť spornosť tejto otázky. Petit formulovanej žaloby určením, či sporné veci boli v čase smrti poručiiteľa v jeho vlastníctve, je možné sa domáhať v zmysle ustanovenia § 80c O.s.p.. Občiansky súdny poriadok jednoznačne stanovuje, akým spôsobom sa môžu v inom než dedičskom konaní vyriešiť sporné skutočnosti v súvislosti s aktívami, či pasívami dedičstva. Jedinou možnosťou je konanie, v ktorom sa domáhajú účastníci dedičského konania určenia, že poručiiteľ bol v čase smrti vlastníkom veci. Žalobcovia v 1/ a 2/ rade sa domáhajú určenia povinnosti žalovaných v 1/ a 2/ rade vydať do dedičstva špecifikované hnutelné veci, ako aj finančné prostriedky. Predložený petit nekorešponduje s ustanovením § 175y ods. 1 O.s.p., ktoré špecificky rieši práve situáciu, ktorou sa obrátili žalobcovia v 1/ a 2/ rade na súd. Nakoľko žalobou o vydanie veci sa môže domáhať takéto vydania len vlastníkom vecí postupom podľa § 126 Občianskeho zákonníka. Pri vindikačných žalobách, teda žalobách o vydanie vecí je základnou podmienkou úspechu preukázania vlastníckeho práva žalobcu, ich aktívna

legitimácia. V danom prípade je zrejme, že žalobcovia v 1/ a 2/ rade nie sú vlastníkami uvedených vecí, nakoľko v zmysle ustálenej judikatúry za dediča vo vlastnom význame slova možno považovať len toho, komu bolo rozhodnutím súdu dedičstvo potvrdené a kto nadobudol dedičstvo, prípadne hodnoty z dedičstva na základe súdom schválenej dohody o vypořádání dedičstva. Do tejto doby takúto osobu možno považovať len za domnelého dediča, ktorá však nie je nositeľom povinnosti a práv vo vzťahu k predmetu dedičstva, ale ktorá sa touto stane so spätnou účinnosťou až k dobe smrti poručiteľa na základe výsledkov konania o dedičstve. Dedič je vlastníkom dedičstva až potom, čo sa tak deklaruje v dedičskom konaní ku dňu smrti poručiteľa. Súd prvého stupňa nemohol vyhovieť žalobe, ktorej petit znel na povinnosť vydať hnutelné veci. Aj keď bol tento petit koncipovaný tak, že mali byť tieto hnutelné veci vydané do dedičstva osobe, ktorá bude ustanovená ako správca dedičstva, resp. súdnemu komisárovi. Dospel k záveru, že v danom prípade by takýto rozsudok nebol vykonateľný a pokiaľ Občiansky súdny poriadok stanovuje špeciálnu úpravu ohľadom riešenia takýchto sporných otázok, je nutné postupovať striktne podľa neho tak, aby nedochádzalo k vzniku právnej neistoty vydaním prípadných rozsudkov súdov mimo dedičských konaní, ktorých by mala byť koncipovaná povinnosť vydať veci v prospech tretích osôb, ktoré nie sú ani dostatočne špecifikované. Žalobcovia v 1/ a 2/ rade nešpecifikovali ani to, ktorý zo žalovaných v 1/ a 2/ rade by mal konkrétne hnutelné veci vydať, čo by bolo ďalším dôvodom pre zamietnutie takejto žaloby. Vzhľadom na zásadu hospodárnosti konania zamietol návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom žalovaných v 1/ a 2/ rade nakoľko skutkový stav bol zistený dostatočne pre rozhodnutie vo veci samej. Pokiaľ sa týka požiadavky na formuláciu petitu pri žalobách v oblasti dedičského práva súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č.k. 1Cdo 26/2007, v zmysle ktorého je zrejme, že petit je formulovaný ako určenie, že určitá hnutelná, resp. nehnuteľná vec patrí do dedičstva po poručiťovi aj keď toto rozhodnutie rieši otázku skutočnosti, kto má byť pasívne vecne legitimovaný v tomto konaní. Takýto záver vyplýva aj zo záverov rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo 81/2010. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na pomerene ustálenú judikatúru SR v tejto sfére.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie žalobcovia v 1/ a 2/ rade. Vo svojom odvolaní uviedli, že je nesporné postavenie žalobcov ako dedičov tomto konaní. Poukázali na rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 16C 217/2009. Ďalej citovali rozhodnutie judikatúry v tom zmysle, že sú oprávnení uplatniť okrem iného aj návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo tretej osobe v súvislosti s menšením majetku, ktorý patrí do dedičstva konaním tejto tretej osoby. Názor súdu prvého stupňa o vylúčenej možnosti rozhodnúť len v tomto konaní, v ktorom sa domáhajú účastníci dedičského konania určenia, že poručiťel bol v čase smrti vlastníkom veci nemôže obstáť. Odôvodnenie podľa ustanovenia § 175y ods. 1 O.s.p. urobil súd prvého stupňa na základe izolovaného a nesystematického formalistického pohľadu na toto ustanovenie. Pokiaľ sa odvoláva v odôvodnení rozsudku na rozhodnutie 1Cdo 26/2007, ktorým bolo zrušené rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave obsahujúce okrem iného aj nesprávny právny záver obdobný záveru súdu prvého stupňa v tejto veci vo vzťahu k tomu, že súd je oprávnený rozhodnúť len o vlastníctve poručiťela alebo poručiťelov ku dňu ich smrti, paradoxne je v rozpore s tým, čo odôvodnil súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí. Na jednej strane učinil právny závere o jedinej možnosti žalobcov na vedenie konania o určenie, že poručiťel bol v čase smrti vlastníkom vecí a na druhej strane sa odvoláva na existenciu rozhodnutí iných konaniach o určenie veci, patriacich do dedičstva, ktorých obsah naznačený právny závere súdu prvého stupňa o jedinej možnosti uplatnenia práva samé spochybňujú. K nesprávnym skutkovým zisteniam a právnemu záveru dospel súd prvého stupňa aj z toho dôvodu, že vykonal minimálne dokazovanie, a to výsluchom žalobcu v 1/ rade a oboznámením listín. Výsluch žalovaných v 1/ a 2/ rade považoval za nadbytočný. Vyžiadanie účtovných kníh dlhodobého hmotného majetku a hmotného majetku za účelom ich identifikácie ako navrhnutý dôkaz zo strany žalobcov v 1/ a 2/ rade ignoroval. Rovnako sa nevyporiadal s tvrdením alebo s návrhom na vyžiadanie správy od správcu dedičstva o tom, aké úkony boli vykonané z titulu jeho funkcie po jeho ustanovení do funkcie správcu. Napriek tomu žiadal takúto správu od správcu a predvolával žalovaných v 1/ a 2/ rade na pojednávanie. Paradoxne samotní žalovaní v 1/ a 2/ rade potvrdili 9.5.2013, že niektoré z vecí patriacich do pozostalosti po poručiťelke, užívajú a nespochybnili ich prípadné vydanie. Nevykonali dôkaz, ktoré veci patria do pozostalosti, ani dôkazy, z ktorých by určenie a špecifikáciu tohto majetku vyplývali, a to všetko zrejme vedený nesprávnym právnym posúdením prípustnosti podanej žaloby. Z neznámych príčin napriek existencii viacerých skutočností nasvedčujúcich dôvodnosti podanej žalobe v časti veci, ktorých vydania sa žalobcovia domáhali, dokonca založených na zhodných tvrdeniach všetkých účastníkov konania, neurobil toto ani v najmenšom. Žalovaných nevypočul a výlučne alibisticky a formalisticky sa

uspokojil s neprávnym a nelogickým právnym posúdením vecí. Navyše urobil tak nepresvedčivo. Nie je zrejme, na základe akých skutočností súd prvého stupňa mal za preukázanú nedôvodnosť žaloby a neexistenciu nárokov žalobcov. S týmito skutočnosťami sa súd prvého stupňa nevyporiadal ani len okrajovo. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považujú za nezrozumiteľné a nepreskúmateľné a absolútne vecne nesprávne. Takýmto postupom bola žalobcom v 1/ a 2/ rade odňatá možnosť konať pred súdom. Žalobcovia v priebehu konania uviedli viaceré tvrdenia, návrhy, skutočnosti a dôkazy, s ktorými sa súd v rozsudku absolútne nevyporiadal. Práve na spravodlivý proces patrí aj právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu. Ak však súd vo svojom odôvodnení nereaguje na zásadnú relevantnú námietku súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti svojvoľnosti. Zásadné argumenty navrhovateľov, ku ktorým súd vo svojom rozsudku absolútne nezaujal žiadne stanovisko žalobcovia uviedli už v podanej žalobe. Účastník konania musí mať pocit presvedčivosti rozhodnutia orgánu a musí to platiť o to viac v prípade tak zložitom ako je tento, navyše keď právne posúdenie vecí súdom predstavuje výrazný a ničím neodôvodnený odklon od ustálených právnych názorov právnej teórie i súdnej praxe uvedenej v prevej časti tohto odvolania. Vzhľadom na odňatú možnosť konať pred súdom a okolnosti, že rozhodnutie nezodpovedá ústavným požiadavkám práva na spravodlivé súdne a iné konanie, ako aj povrchný a formalistický prístup súdu prvého stupňa k veci, vedie žalobcov k návrhu, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalobcov v 1/ a 2/ rade sa vyjadrili žalovaní v 1/ a 2/ rade. Títo navrhli rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Poukázali na to, že bol zistený úplne skutkový stav, na základe ktorého súd prvého stupňa dospel k správnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza aj zo správneho právneho záveru. Na základe uvedeného žiadal, aby bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne v celom rozsahu potvrdené.

Odvolací súd prejednal rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v § 212 ods. 1, 2 O.s.p., a to bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a zistil, že odvolanie žalobcov v 1/ a 2/ rade nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa dostatočným spôsobom zistil skutkový stav a vec aj na základe správne zisteného skutkového stavu správne právne posúdil. Na týchto skutkových a právnych záveroch sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

Z obsahu spisu je zrejme, že žalobcovia v 1/ a 2/ rade, ako aj žalovaná v 2/ rade sú dedičmi po nebohej W. R. X., ktorá zomrela dňa 2.10.2010. Dedičské konanie je vedené na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 26D 1388/2009. Notárskym komisárom vo veci je poverená notárka Q. J. P.. Dedičské konanie nie je doposiaľ skončené. Dňa 5.3.2013 bol ustanovený za správcu dedičstva J. V. B.. Správcou dedičstva v priebehu dedičského konania boli tak žalobca v 1/ rade ako aj žalovaná v 2/ rade a v priebehu dedičského konania rozhodnutie o ustanovení správcu bolo niekoľkokrát zmenené. Ustanovený správca je správcou mimo okruhu dedičstva ako osoba, ktorá vykonáva svoju činnosť hlavne z dôvodov znalosti oblasti ekonómie, účtovníctva a daňovníctva. Súčasťou dedičstva je aj majetok, ktorý vznikol v súvislosti s prevádzkou podniku - lekárne. Po smrti poručiťelky oprávnenou osobou, ktorá pokračovala vo vykonávaní živnosti po poručiťelke bola žalovaná v 2. rade, ktorá uznesením Okresného súdu v Prešove sp. zn. 26D 1388/2009-158 z 05.03.2010 ustanovená aj ako správkynia dedičstva. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 08.07.2010 a uznesením č.k. 26D 1388/2009-575 z 27.12.2011 bola tejto funkcie správcu dedičstva žalovaná v 2. rade zbavená. Pred Okresným súdom v Prešove prebiehalo konanie pod sp. zn. 16C 217/2010, ktorou sa žalobcovia v 1. a 2. rade domáhali určenia, že žalovaná v 2. rade nie je dedičkou po nebohej poručiťelke. V tomto konaní neboli úspešní a rozsudok č.k. 16C 217/2010 zo dňa 25.06.2013 nadobudol právoplatnosť 07.04.2014 tak, že dedičkou zo zákona je aj žalovaná v 2. rade.

Odvolacie námietky žalobcov v 1. a 2. rade sa sústredili k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, nedostatočnému skutkovému zisteniu vo veci a iným vadám postupu súdu prvého stupňa majú na mysli nedostatočne odôvodnený rozsudok, nevykonanie dôkazov navrhovaných žalobcami a tým odňatím možnosti účastníkovi konať pred súdom.

Pokiaľ ide o právne posúdenie vecí, súd prvého stupňa v svojom rozhodnutí sa dostatočným spôsobom vypořiadal s okolnosťou, akým spôsobom žalobcovia v 1. a 2. rade alebo aké právne nástroje pre žalobcov v 1. a 2. rade poskytuje Občiansky súdny poriadok ako všeobecný právny predpis, ktorý upravuje aj konanie týkajúce sa majetku (aktív a pasív) následkom smrti poručiťľa. Poukázal aj na ustálenú judikatúru citovaním rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Žalobcovia v 1. a 2. rade podali žalobu, ktorou žiadali vydať hnutel'né veci a finančné prostriedky osobám mimo okruhu dedičského konania, to znamená správcovi dedičstva, resp. notárskemu komisárovi.

Pre žalobu na vydanie vecí, ktoré majú patriť do dedičstva po nebohom poručiťľovi podľa názoru odvolacieho súdu sú aktívne legitimovaní dedičia, ktorí nadobudli dedičstvo rozhodnutím príslušného štátneho orgánu, v danom prípade sú na prejednávanie dedičstva príslušné okresné súdy. Rozhodnutie o tom, že žalobcovia v 1. a 2. rade nadobudli v dedičskom konaní po nebohej poručiťľke veci, ktoré žiadajú od žalovaných v 1. a 2. rade vydať, nebolo predložené. To znamená, že celá žaloba žalobcov v 1. a 2. rade bola koncipovaná ako žaloba kedy žalovaní v 1. a 2. rade disponujú, resp. užívajú veci a finančné prostriedky, ktoré je potrebné vydať do dedičstva. V tomto prípade odvolací súd sa domnieva, že takto formulovaný petít je skutočne nesprávny a potom rozhodnutie a odôvodnenie súdu prvého stupňa je vecne správne vzhľadom na to, že žalobcovia v 1. a 2. rade žiadali vydať veci a finančné prostriedky bez toho, aby predložili dôkaz o svojom vlastníctve, o nadobudnutí týchto vecí v dedičskom konaní a potom majú skutočne doteraz postavenie domnelého dediča, ktorému takéto oprávnenie na vydanie zatiaľ nesvedčí a na druhej strane žalobcovia v 1. a 2. rade sú účastníkmi dedičského konania a potom im nesvedčí ani tá možnosť žaloby o vydanie dedičstva, ktoré predurčuje Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 175k O.s.p. keby sa takéhoto nároku domáhali osoby, ktoré neboli ako účastníkmi dedičského konania, ale domnievajú sa, že majú nárok na časť dedičstva po nebohej poručiťľke. Ani táto okolnosť nevyplýva z konania. Je zřejmý a jednoznačný nesporný fakt, že dedičské konanie dosiaľ nie je skončené a prebieha. Rovnako to, že v rámci dedičského konania bol ustanovený správca tohto dedičstva najmä s ohľadom na podnikateľskú činnosť alebo živnosť nebohej poručiťľky za svojho života, s ktorou súvisí potreba spravovať toto dedičstvo až do právoplatného skončenia dedičského konania.

Možno súhlasiť so závermi súdu prvého stupňa, že v otázke prípadnej spornosti dlhov, teda majetku nebohého poručiťľa, aktív alebo pasív je zřejmé aj z ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ale aj z rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, že prípadná spornosť sa rieši mimo dedičského konania v sporovom konaní a v tomto prípade je potrebné určiť, že isté veci patria do dedičstva po nebohom poručiťľovi, resp. nebohý poručiťľ v čase smrti bol ich vlastníkom. Dôkazy, ktoré na svoje tvrdenia predložili žalobcovia v 1. a 2. rade v podobe listín, to znamená istého súpisu hnutel'ných vecí vykonaných na prevádzke nebohej poručiťľky bezprostredne po jej smrti, následne pár dní po smrti v čase kedy už pokračovala v živnosti žalovaná v 2. rade, následne bola ustanovená aj správkyňou tohto dedičstva a rovnako aj faktúra na sumu 97.770 eur ako faktúra na zásoby, ktoré boli žalovanou v 2. rade ako správkyňou dedičstva fakturované žalovanému v 1. rade sú obsahom konania alebo dedičského spisu. Týmito skutočnosťami sa bude zaoberať súdny komisár, notár, ktorý prejednáva dedičstvo v priebehu dedičského konania.

Preto právne posúdenie súdu prvého stupňa za situácie kedy žalobcovia na jednej strane v žalobe tvrdia spornosť, resp. užívanie vecí z majetku patriaceho do dedičstva po nebohej poručiťľke žalovanými v 1. a 2. rade, na druhej strane žalujú o vydanie týchto vecí tretím osobám, odôvodňuje právny záver súdu prvého stupňa v tom, že žaloba nebola správne formulovaná, a to s ohľadom na ustanovenie § 175y ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Ďalšou dôležitou okolnosťou prečo je správna úvaha súdu prvého stupňa po právnej stránke je aj tá okolnosť, že žalobcovia v 1. a 2. rade ani nešpecifikovali, ktorý zo žalovaných v 1. a 2. rade, konkrétne ktorú vec, či už v požadovaných hnutel'ných veciach alebo finančných prostriedkov by mali vydať v tomto konaní, žaloba je formulovaná tak, že žalovaní v 1. a 2. rade by mali tieto veci vydať obaja, čo je nelogické, napriek faktu, že žalovaná v 2. rade je zároveň spoločníčka a konateľka žalovaného v 1. rade, ide o dva samostatné subjekty po právnej stránke, fyzickú osobu a právnickú osobu. Samotní žalobcovia v 1. a 2. rade vo svojom odvolaní poukazujú na to, že súd prvého stupňa nebral do úvahy niektoré zhodné tvrdenia účastníkov najmä vo vzťahu k tomu, že žalovaní v 1. a 2. rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu nenamietali okruh istých vecí, že patria do dedičstva a tvrdenie zo strany žalobcov v 1. a 2. rade, dokonca isté tvrdenie, že boli ochotní vydať tieto veci. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať pokiaľ existuje zhoda v istých tvrdeniach v istom rozsahu majetku, nie je dôvod na podanie takejto žaloby na vydanie. Nesporné položky vecí patriacich do majetku nebohej poručiťľky budú vyriešené v rámci dedičského konania v spojení so všetkými ďalšími aktívami

a pasívami, keďže z konania je zrejmé, že tento podnik, prevádzka alebo jej poručiťky, lekáreň nebola jediným jej majetkom, a preto je potrebné vychádzať zo zistenej všeobecnej hodnoty a z vypořádania dedičstva v celom rozsahu en bloc alebo in fine práve tým, že sa vyriešia aj aktíva a tiež pasíva.

Za podstatné však považuje odvolací súd to, že súd prvého stupňa jasne dal odpoveď na otázku akými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku sa riadil pri posúdení tejto žaloby a dal odpoveď na zásadné otázky týkajúce sa rozdielu medzi sporovým a nespоровým konaním, okruhom účastníkov v dedičskom konaní a nárokmi dedičov uplatňovaných v sporovom konaní v rámci prebiehajúceho dedičského konania. S týmito závermi sa odvolací súd jasne stotožňuje a na tieto v celom rozsahu poukazuje. Rovnako nemožno súhlasiť s odvolaním žalobcov v 1. a 2. rade, že rozhodnutie je prísne formálne a stručne s tým, že súd prvého stupňa ignoroval, resp. nevyporiadal sa vo svojom rozhodnutí s návrhmi na vykonanie dokazovania zo strany žalobcov v 1. a 2. rade na základe svojho právneho záveru, ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje bolo namieste nevykonávať ďalšie dokazovanie vzhľadom k tomu, že v konaní vykonal konajúci súd dôkazy, ktoré považuje za podstatné a dôležité pre zistenie skutkového stavu a prijatie právneho záveru a snaží sa konať v zmysle ustanovenia, postupovať podľa § 100 a nasledujúcich Občianskeho súdneho poriadku, ktorý vo svojom konaní súd prvého stupňa plne rešpektoval.

Z týchto dôvodov pokiaľ súd prvého stupňa dospel k jednoznačnému záveru o nedôvodnosti podania žaloby v znení podanom žalobcami v 1. a 2. rade, možno považovať postup konajúceho súdu za vecne správny s ohľadom na konečný verdikt tohto rozhodnutia, jeho odôvodnenie, judikatúru súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach a potom aj nevykonanie istých navrhovaných dôkazov, ktoré nie sú potrebné pokiaľ zásadným spôsobom neovplyvnia rozhodnutie konajúceho súdu. Práve tým, že súd prvého stupňa uzavrel nárok žalobcov v 1. a 2. rade, resp. posúdil nárok žalobcov v 1. a 2. rade v intenciách ustanovenia § 175y ods. 1 O.s.p. a § 126 Občianskeho zákonníka potom argumenty odvolateľov nie sú dôvodné, keďže na svoje závery súd prvého stupňa mal dostatočnú masu zistených skutočností a tiež vykonaných dôkazov pre právne posúdenie nárokov.

Preto odvolací súd toto rozhodnutie ako vecne správne potvrdil v celom rozsahu podľa § 219 ods. 1 O.s.p..

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 224 ods. 1 a § 142. 1 O.s.p.. Vzhľadom k tomu, že žalobcovia v 1. a 2. rade v odvolacom konaní úspech nemali a žalovaní v 1. a 2. rade, ktorí síce v odvolacom konaní boli úspešní, ale si neuplatnili náhradu trov dovolacieho konania, odvolací súd účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.